

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Teise võimaluse lootus

Üle uue alguse läve

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
His Second-Chance Family
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2008 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06428223
ISBN 978-9949-87-097-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

The Sunshine Foundationi töötajatele ja
toetajatele viie kirjeldamatut rõõmu täis päeva eest.
Mõnikord saavad unistused tõeks!

ESIMENE PEATÜKK

Kui võtta aluseks taevased märgid, siis oli see küll päris proosaline.

Ei mingit inglite koori, kõmisevat häält taevast ega muud taolist. Kõigest käsitsi kirjutatud plakat, mis oli torgatud mererohusesse pinnasesse massiivse, külluslike kaunistustega viktoriaanliku maja ees, mis oli suurema osa elust tema mõtetes kummitanud.

Korter välja üürida.

Julia jõllitas silti üha kasvava elevusega. See näis võimatu, ime. Et kõigist kohtadest just *see* maja pakub rendipinda hetkel, mil ta otsis ajutist kodu, näis olevat julgustus tema kahtlevale südamele pakkida kaksikud kaasa ja võtta vastu õpetaja koht Cannon Beachis.

Ta polnud endalegi tunnistanud, kui mures ta oli, et oli teinud kohutava vea, kolides siia, jättes maha kõik tuttav ja astudes tundmatusse.

Plakat Põldmarjamaja ees näis vastus tema palvetele, kinnitus, et tema ja ta väike pere peavadki siin olema.

„Lahe maja!“ hüüatas Maddie vaikselt, libistades pilgu üle viktoriaanlikus stiilis maja kolme korruse, üle keeruka ehisliistu, kuplite ja päevi näinud sindelkatuse. „See näeb välja nagu piparkoogimaja!“

Julia pigistas tütre kätt, olles kindel, et too näeb täna Oregoni ranniku virgutavas mereõhus tervem välja.

„Äge koer!“ hõiskas kaksikvend Simon. Sõnad olid ta huulilt vaevu pudenenud, kui hiiglaslik punane karvakuhil üle maja ümbritseva madala sepisaia hüppas ja lustlikult nende ümber vingerdades tiirutama asus, otsekui oleks aastaid oodanud, et nad piki randa siia jõuaksid.

Koer tõmbas Simonil keelele üle näo ja tonksas peaga kõhtu nagu vana sõber. Julia valmistus koera eemale tõrjuma, juhuks kui too Maddiega liiga tormakaks muutub, aga tal poleks pruukinud muretseda. Otsekui mingist seitsmendast meelest juhituna jättis koer pöörase tiirutamise ja ootas kuulekalt, kuni Maddie käe kõhklevalt välja sirutas ja teda patsutas. Maddie itsitas ja see heli oli Julia jaoks sama hindamatu kui kogu maailma lihvitud mereklaas kokku.

„Ma vist meeldin talle,“ sosistas tüdruk.

„Ma usun küll, kullake.“ Julia naeratas ja lükkas Maddie lühikeste juuste eksinud salgu talle kõrva taha.

„Kas sa tõesti tunnend naist, kes siin elab?“ uuris Maddie, kuna Simon oli ametis liival koeraga müramisega.

„Kunagi ammu aega tagasi küll,“ vastas Julia. „Ta oli mu parim sõber.“

Julia süda läks soojaks, meenutades Abigail Dandridge'i ja tema vankumatut lahkust üksildase tüdruku vastu. Naise meeli täitsid mälestused sõbra tohutust nukukollektsioonist, üheskoos aeda ümbritseva roosiheki pügamisest, jagatud usaldusest ja teepidudest ning liivadollarite* jahtimisest piki randa.

„Nagu Jenna on kodus minu parim sõber?“ küsis Maddie.

„Täpselt nii.“

Kõigil lapsepõlvesuvedel sai Põldmarjamajast talle rahu ja vaikuse paradiis. Tema pere rentis igal juulikuul lähedalasuvat majakest. See oleks pidanud olema puhkuse ja lõbutsemise aeg, aga ta vanemad ei suutnud isegi puhkuse ajal tülitsemast lakata.

Iga kord kui tal õnnestus Abigaili juurde Põldmarjamajja pageda, ei pidanud Julia nende vaidlusi pealt kuulama, ei pidanud nägema ema pisaraid ning isa vilavat pilku ja pealesunnituid puhkusest tingitud ilmselget kannatamatust.

Tema viieteistkümnnes suvi oli jäänud siin viimaseks. Tema enda ja ta vanema venna Charlie kergenduseks vanemad lõpuks lahutasid, nad ei naasnud enam kunagi

* Kaldale uhitud merisiilikud, mis päikese käes ära kuivades meenuvad hõbedakarva metallraha. (*Siin ja edaspidi tõlkija märkused*)

Cannon Beachi. Aastate jooksul oli ta aga unistanud sellest majast, kõrgete katuseviilude ja tornikestega; rahust, mida ta seal oli kogunud ja mis aitas tal rasketel aegadel hakkama saada.

Vanemate valusa lahutusprotsessi ajal, Kevinist lahkumise ajal ning veel raskematel aegadel. Palju raskematel.

„Kas ta on endiselt su sõber?“ küsis Maddie.

„Ma ei ole preili Abigaili väga palju aastaid näinud,“ vastas Julia. „Aga kas tead, mulle tundub, et ma pole praeguse hetkeni taibanudki, kui väga ma teda igatsenud olen.“

Ta poleks pidanud laskma nii palju aega mööda, enne kui taas Cannon Beachi tuli. Ta oli lasknud sõprusel käest lipsata, segaduses ja mässulise teismelisena, kes oli kaasa tõmmatud vanematevahelisse lõputusse draamasse. Ja siis olid tulnud kolledž ja abielu ja pere.

Võib-olla nüüd, olles tagasi, leiavad nad taas sõpruse. Ta ei mallanud oodata, et seda teada saada.

Julia avas sepisvärava ja astus mööda rada edasi tundes, et on millegi suure lävel.

Ta helistas uksekella ja kuulis, kuidas see läbi maja kaikus. Teda haaras oodates ärevus, kui ta mõtles, mida Abigailile kõigi nende aastate järel öelda. Kas tema armas kortsuline nägu on samasugune, nagu Julia mäletas?

Keegi ei tulnud avama isegi pärast teist helistamist. Ta seisis verandal, mõeldes, kas peaks jätma kirjakese oma

hotellinime ja telefoninumbriga, aga see näis pärast kõiki neid aastaid kuidagi liiga ametlik.

Nad peavad lihtsalt tagasi tulema, otsustas ta. Ta läks trepist alla ja pöördus värava suunas, kui kuulis maja tagant elektrisae mürinat.

Koer, Iiri setteri ja kuldse retriiveri segu, haugatas ja võttis suuna heli poole, peatudes, pea viltu, majanurga juures, nagu ootaks neid järele.

Paari kõhklusetke pärast järgnes Julia koerale, Maddie ja Simon tihedalt kannul.

Koer juhatas nad tagaaeda, kus Julia nägi paari saagimispukki ning pruunide juustega laiaõlgset meest ketasaega lauajuppi löikamas.

Naine vaatas hetke, oodates, et mees neid märkaks, aga too ei tõstnud pilku töölt.

„Tere!“ hüüdis Julia. Kui mees endiselt ei reageerinud, astus ta lähemale, et jõuda mehe vaatevälja, ja viipas käega.

„Andke andeks!“

Viimaks lülitas mees sae välja ja nihutas kaitseprillid pealaele.

„Jah?“ küsis mees.

Julia kissitas silmi ja vaatas meest lähemalt. Too tundus tuttav. Mälestusevirve liigatas end alateadvuses ja ta üritas meelde tuletada, keda mees meenutab, mistõttu vastamine võttis tal hetke aega.

„Andke andeks, et segan. Helistasin uksekella, aga ilmselt te ei kuulnud siia taha tööriistade müra sisse.“

„Küllap vist.“

Mees oli napolisõnaline ja otsekui kannatamatu tööjuurde naasma ning Julia sattus segadusse. Ta oli valmis-
tunud nägema Abigaili, mitte mingit tõsise ilmega ehi-
tustöölist seksika tööriistavööga.

„Ma... jah. Ee, ma otsin Abigail Dandridge'i.“

Tekkis pentsik vaikus ja naisele tundus, et ta nägi
mehe sinistes silmades midagi vilksatamas.

„Kas olete tema sõber?“ küsis mees, häälimitte enam
nii järsk kui enne.

„Ma olin, hulk aega tagasi. Kas oskate öelda, millal ta
tagasi kodus on? Ma võin oodata.“

Koer haugatas, aga mitte endise ülevoolavusega,
pigem vingatas kui haukus. Ta laskus murule ja peitis
koonu käppade vahele, silmad järsku mornid.

Mees silmitses viivu koera pentsikut käitumist. Ta lõua-
lihased pinguldusid ja siis pööras ta pilgu tagasi Juliale.
„Abigail suri aprillis. Infarkt une pealt. Mul on kahju, et
pean teile seda ütleva.“

Julia ei suutnud vältida instinktiivset karjatust. Isegi
läbi kurbusesööstu adus ta, kuidas Maddie lähemale astus
ning väikse hapra käekese talle pihku poetas.

Julia hingas sügavalt ja siis veel kord. „Või... nõnda,“
pomises ta.

Veel üks kaotus pikas lõputa ahelas, mõtles ta. See aga
tundus läbistavat ta südant nagu sakiline ajupuit.

Tegelikult oli see tobe, kui järele mõelda. Abigail pol-

nud juba kuusteist aastat tema ellu kuulunud, aga järsku näis tema kaotus kõikehõlmav.

Julia neelatas raskelt ja püüdis end kokku võtta. Tema sõber oli lahkunud, aga maja oli endiselt siin, tugev ja turvaline, trotsides sedagi tormi, nagu kõiki eelmisi.

Nüüd oli millegipärast tähtsam kui kunagi varem oma lapsed siia tuua.

„Või nõnda,“ kordas ta nüüd tarmukamalt, kuigi arvas nägevat mehe sügavates sinistes silmades üllatavat mõistmist, mis oli häirivalt tuttavlik. Ta tundis seda meest. Ta teadis, et tundis.

„Küllap pean siis teiega rääkima. Silt maja ees ütleb, et siin on korter üürile anda. Mitu magamistuba selles on?“

Mees vaatas teda pikalt, enne kui pöördus järgmist lauda võtma ja sae juurde tassima. „Kolm magamistuba, üks neist väiksemapoolne. Köök on paar kuud tagasi remonditud ja elektrijuhtmed vahetatud, aga vannitoa torustik on alles üsna kehvast seisus.“

„Sellest ma ei hooli, kui ainult kõik töötab. Kolm magamistuba on täpselt see, mida mu lapsed ja mina vajame. Kas see on veel saadaval?“

„Ei oska öelda.“

Julia ajas huuled prunti. „Mispärast siis?“

Mees kehitas õlgu. „See pole minu maja. Mina elan mööda randa paar maja edasi. Teen omanikele kõigest mõningaid remonttöid.“

Miski mehe jutus vallandas mälestustetulva ja Julia uuris meest tähelepanelikumalt. Äkitselt läks kõik paika ja naine tõmbas hinge, imestades, et polnud meest kohe esimesel hetkel ära tundnud.

„Will? Will Garrett?“

Mees piidles teda. „Kas ma tunnen teid?“

Naine suutis naeratada. „Ilmselt mitte. Sellest on aastaid.“

Ta sirutas käe, pulss järsku meeletu ja korrapäratu, nagu alati mehe läheduses.

„Julia Blair. Olime tuttavad, kui mu nimi oli Julia Hudson. Mu vanemad üürisid maja teie ja Põldmarja-maja vahel igal suvel minu viieteistaastaseks saamiseni. Mul oli kombeks igal pool sinu ja oma vanema venna Charlie sabas jölkuda.“

Will Garrett. Ta oli unustanud nii palju nendest suvedest, aga teda mitte kunagi. Ta oli juurelnud, kas kohtab meest, oli mõlgutanud mõtteid mehe elu ja selle üle, kuhu too on jõudnud. Ta polnud kunagi oodanud, et leiab mehe seismas enda ees linna jõudmise esimesel päeval.

„Sellest on aastaid!“ kordas naine. „Ma ei suuda uskuda, et oled endiselt siin.“